

Poezie

Joan Pinteș

cocoșul

el nu stă pe gard
 el stă în fereastră și cântă
 are gâtul lung și două picioare
 vopsite în verde
 și se mișcă aproape hidraulic
 glasul lui e un clopoțel de argint
 e un artefact spun trecătorii
 e un faraon spun vecinii de la etajul nouă
 uneori seamănă cu un buchet de trandafiri
 le-a cântat tuturor
 și acum toți, dar absolut toți
 îi doresc moartea
 din toată inima îi doresc moartea
 marea mâhnire
 precum o furtună
 a pus stăpânire pe el
 e cocoșul de tablă, ruginit,
 dar trăiește
 ura lor urcă și coboară pe scara richter
 cerșetorul karol
 e indiferent
 în rest nimeni nu recunoaște nimic
 doar un copil cu o trompetă argintie
 strigă
 nu e artefact
 nu e faraon
 el e totuși oameni buni cocoșul lui kefa

vineri

unde rămâne oare izvorul
 în drum spre deșert
 tăinuit
 dar
 eu beduinul
 silit
 să sap între dune fântâni
 de nu mă vedeți
 suferind
 ori voi
 m-ați uitat
 și petreceți
 la masa-ncărcată cu fructe
 uitând că e zi lucrătoare

nenăscut stă pe iarbă

nenăscut stă pe iarbă
 odată cu firul de holbură născut
 peste gardul patriei natale
 din același popor
 văd vorbele încolăcite
 sfârtecate pe oasele animalelor domestice
 pornite așa fără piele în sălbăticie
 pornite după zgomotul și furia pieilor toboșare
 iarba trifoiul neghina pălămida
 grădina și moartea aglutinate cu prisosință
 creșterea unei cărni uriașe de culoare roșie
 chiar în locul unde se va înălța
 monument din pești gurii vorbitoare
 chiar pe locul unde va lovi verbul înveninat
 bălbăiala
 văd cum se îngălbenește cum se albește cântecul
 și cum pătrunde cu viclenie în urechile cetățenilor
 ca o pâlnie se face putregaiul auzului
 și se aprinde la capete fumegând
 suntem un popor de zilieri pe plantații străine
 mușuroiul e trist
 pielea tobelor aspre urlă sfâșietor
 văd
 cum nenăscutul stă pe iarbă și crește
 ca născut din același popor
 văd

hrană

sunt zile binecuvântate când părăsim încăperile
 și ne retragem pe acoperișuri
 de acolo de sus strigăm tuturor adevărul
 sunt sărbători și duminici
 când coborâm în genunchi
 sângerăm uneori în nesfârșitul pustiei
 împletim uriașe coșuri de nuiele
 culegem boabe de grâu
 căzute din mâna semănătorului
 printre pietre și spini pe pământ afănat
 și până seara târziu măcinăm frământăm
 înfomețați
 Pâinea
 Sunt dimineți și după-amiezi când pregătim
 butoaie de lemn
 și clipe sunt în care topim boabe de strugure
 ploaia și roua înfrumusețează recolta
 Domnul este acela care sângerează în vița-de-vie
 un înțel cade în gol de pe aripa templului